

လွင်ဦးဟန်

မြေမြေတို့၏ ငြိမ်းချမ်း

မြေစာမြက်တို့ ၏ ငိုရှိုက်သံ

"မေမေ ..."

"သား ..."

"ငှက်လေးတွေမှာ ဖေဖေနဲ့ မေမေ ရှိလားဟင်"

"ရှိတာပေါ့ ... သားရယ်"

"ငှက်ဖေဖေက ဘယ်ရောက်နေလဲ မေမေ။ ဖေဖေလို ရုံးသွားနေတာလား"

"ဟင် ..."

သားငယ်လေးရဲ့ မေးခွန်းက ကျွန်မအဖို့ တဒင်္ဂတွေဝေ သွားပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်မရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေက မဲ့နေမယ် ဆိုတာ မှန်ထဲမှာ ကြည့်ဖို့ မလိုလောက်အောင် သေချာလွန်း ပါတယ်။

"ငှက်ဖေဖေက ဟိုးက အကောင်လေ ...။ အသိုက်ဘေးမှာ ပျံနေတာ ငှက်ဖေဖေပေါ့"

"ငှက်မေမေကရော မေမေ ..."

"ငှက်မေမေကြီးက အသိုက်ထဲမှာ ဥတွေ ဥနေတယ်လေ"

"ငှက်ဖေဖေကြီး သနားပါတယ်နော် ... မေမေ။ မိုးရေတွေ စိုနေပြီ။ ချမ်းနေရှာမှာ ပေါ့နော်။ ငှက်ဖေဖေကြီးက သူ့ကလေး တွေကို စောင့်ရှောက် ပေးနေတာပေါ့နော်"

သားပြောတဲ့ စကားကို ကြားတော့ ကျွန်မ ရယ်ချင်မိတယ်။ ကလေး ဆိုတာ ဘယ်နားလည်ဦး မှာ လဲလေ။ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဘာဖြစ်နေတယ်၊ မိဘတွေ ဘာဖြစ်နေတယ် ဆိုတာ သူတို့ ဘယ်သိပါ့မလဲ။

"ငှက်ဖေဖေကြီးက သူ့ကလေးတွေကို လာချောင်းကြည့် နေတာလေ"

"ငှက်ဖေဖေကြီးက သူ့ကလေးတွေကို လာနှိုက်မယ့် ကောင်တွေကို ဖိုက်မှာ နော်။ ဟုတ်လား မေမေ"

"အင်း ..."

ပါးစပ်က အမြှုပ်ထအောင် ပြောနိုင်လွန်းတဲ့ သားရဲ့ ပါးစပ်ကို လက် သုတ်ပဝါနဲ့ သုတ်ပေးရင်း ... 'အင်း' လို့ ပြောလိုက်တဲ့ အပေါ် သားက မ ကျေမနပ် ဖြစ်ပုံရပါတယ်။ ဖအေတူသားရဲ့ အကြည့်က ကျွန်မရဲ့ ရင်ထဲ ကို ဆူးနဲ့ ထိုးသလိုပါပဲ။ သားရဲ့ မျက်နှာနဲ့ ပြောပုံဆိုပုံတွေက သူ့အဖေနဲ့ တစ်ပုံစံတည်းပါ။

"မေမေ ... မီး ကျောင်းသွားတော့မယ်"

"ဟုတ်သားပဲ၊ သမီးလေး ကျောင်းသွားရမယ် ဆိုတာ မေမေ မေ့နေ လိုက်တာ။ မေမေက ကျောင်းပိတ်တယ် ထင်နေတာ"

"ဒီနေ့ တနင်္လာနေ့လေ မေမေရဲ့ "

သမီးကြီးပြောမှ တနင်္လာနေ့ ဆိုတာကို သတိထားမိတယ်။ အရင်က ဆို ကလေးတွေအဖေ ရုံးသွားဖို့ အတွက် ပြင်ဆင် ပေးနေရတော့ ရုံးဖွင့် ရက်တွေကို အလိုလို သိနေပါတယ်။ တာဝန်ကြီးတစ်ခု မရှိပြန်တော့ နေ့ တွေကို သတိမထား မိတော့ပါ။

"ကျောင်းဝတ်စုံက သမီးဟာသမီး ထုတ်ဝတ်တာလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"မေမေ့သမီးက တော်လိုက်တာ"

"မေမေ မအားရင် ကျောင်း လိုက်မပို့နဲ့ တော့နော်။ မီးဟာမီးပဲ သွား တော့မယ်"

စတုတ္ထတန်း တက်နေတဲ့ သမီးကြီးက အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် လိ မ္မာပါတယ်။ သူတို့ အဖေ ရှိစဉ်က သမီးကြီးကို သူကိုယ်တိုင် ကျောင်းလို က်ပို့ပြီးမှ ရုံးသွားတာ ဆိုတော့ သမီးကို ကျောင်း လိုက်ပို့စရာ မလိုဘူး ပေါ့။

"မောင်လေးကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့လို့ မရလို့ နော် သမီး"

"မီး သိတယ်မေမေ။ မောင်လေးရေ ... တဲ့တာ"

"တဲ့တာ ... မမ"

"သမီး ...။ ထီး သေချာ ဆောင်းနော်။ ကားလမ်းပေါ် မတက်နဲ့ ၊ လမ်းဘေးကသွား"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ"

မိုးသည်းထုံမှာ ထီးတစ်လက်နဲ့ ထွက်သွားတဲ့ သမီးကြီးကို စိတ်မချနိုင် ပေမဲ့ ကျွန်မ ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါဘူး။ သားငယ်ကိုလည်း တစ်ယောက်

တည်း ထားခဲ့လို့ မရတာကြောင့် သမီးကြီးကို မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး လွှတ်လိုက်ရပါတယ်။ အသက် လေးနှစ်သာသာ ရှိသေးတဲ့ သားငယ်က အလွန်ဆော့ပါတယ်။ မီးခြစ်တွေ့ရင် မီးခြစ်ဆော့၊ ကျွန်မ မရှိရင် ရေကန်ထဲ ဆင်းဆော့တတ်လို့ သားကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ဖို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ပါ။

"ငါ့ကို ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပေး"

"ရတယ် ...၊ လက်မှတ် ထိုးပေးဖို့ အသင့်ပဲ။ ရှင့်အမေက မလာခိုင်းတာ ဘာဖြစ်လို့ လာသေးလဲ"

"ငါ့အဝတ်အစားတွေ လာယူတာ။ ကျန်တာ ဘာမှ မယူဘူး"

"ရှင့်ဆီကလည်း ဘာမှ မလိုချင်ဘူး။ ဘာမှ မထားခဲ့နဲ့ ၊ ရှင့်ပစ္စည်းတွေ အကုန်ယူသွား။ ကလေးတွေကိုလည်း မခေါ်နဲ့ "

"မခေါ်ဘူး၊ စိတ်ချ။ နောက်မယား ယူမှ တော့ အရင်မယားနဲ့ ရတဲ့ ကလေးတွေ မလိုတော့ဘူး။ နောက်မယားနဲ့ ထပ်မွေးလို့ ရတယ်ကွ။ နားလည်လား"

ဗီရိုထဲက အဝတ်အစားတွေနဲ့ သူနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ဆွဲထုတ်နေတဲ့ ကျွန်မရဲ့ လက်တွေ တုန်ယင်နေကြတယ်။ မျက်ရည် မကျအောင် ထိန်းထားတဲ့ ကြားက လိမ့်ဆင်းလာတဲ့ မျက်ရည်တွေကို ဘယ်သူမှ မမြင်အောင် သုတ်နေမိပါတယ်။ အပျက်အပျက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေးထွက်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလိုပါပဲ။ သူနဲ့ ကျွန်မတို့ ဇာတ်သိမ်းခန်းကို ရော

က်ခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်မဘက်က အမှား တစ်စုံတစ်ရာ မကျူးလွန်ခဲ့ဖူး ဆိုတာ ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်စောင့်နတ်နဲ့ ဘုရားသာ အသိဆုံး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ကျန်တာ ဘယ်လောက် မှားပါစေ ကျွန်မ ခွင့်လွှတ်နိုင်ပေမဲ့ အိမ် ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်တာ ကိုတော့ ဘယ်လို အကြောင်းနဲ့ မှ ခွင့်မ လွှတ်နိုင်ပါဘူး။ ယောက္ခမတွေကလည်း မြေးတွေရဲ့ မျက်နှာကိုတောင် မထောက်ဘဲ သားဘက်က အမှန်လို့ ပဲ တစ်ယူသန် မှတ်ယူထားမှ တော့ သူ့ကို စွန့်လွှတ်ပစ်ဖို့ ဝန်မလေးတော့ပါဘူး။ ယောကျ်ားကောင်းရင် မောင်းမတစ်ထောင် ဆိုတာ အိမ်ထောင်ရှင် အမျိုးသားတွေ အတွက် မဟုတ် လောက်ဘူး ထင်ပါတယ်။ အိမ်ထောင်တစ်ခု ထူထောင်ဖို့ ဆိုတာ မလွယ်ကူသလောက် ပျက်စီးဖို့ က အရမ်းကို လွယ်ပါတယ်။ ချစ်ခင် နှစ် သက်လို့ ဘဝတစ်ခုလုံး အတွက် လက်တွဲ ခဲ့ကြပြီပဲ။ မိသားစုအပေါ် ငွေ ရှာပေးနိုင်ရုံနဲ့ တာဝန်ကျေတာမှ မဟုတ်တာ။ ကျွန်မဘက်က ဖောက်ပြန်တာမျိုးလည်း မရှိသလို မိဘဆွေမျိုးတွေကို ခိုးဝှက်ပေးကမ်း ဖို့ ဆိုတာလည်း တစ်ကောင်ကြွက် တစ်မျက်နှာမို့ ပေးစရာ ကမ်းစရာလည်း မရှိပါဘူး။

သူ့ခြေလှမ်းတွေ ပျက်နေ ကတည်းက ကျွန်မ သတိထားမိပါတယ်။ ဆယ်နှစ်ကျော် ပေါင်းသင်းလာတဲ့ ခင်ပွန်းသည် တစ်ယောက်ရဲ့ အကြောင်းကို ကျွန်မ ကောင်းကောင်း သိပါတယ်။ ပါးစပ် ဟလိုက်တာ နဲ့ ဘာဆိုတာကိုလည်း သိနေပါတယ်။ အမူအရာကို ကြည့်လိုက်တာနဲ့ သူ့ရဲ့ ခြေလှမ်းတွေကို ကြိုသိနေပါတယ်။ သူ့ရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်တွေကို မပိတ်ပင်ခဲ့ပါဘူး။ ပြည့်တန်ဆာတွေနဲ့ ပျော်ပါးမယ် ဆိုရင်တောင် အကာအ ကွယ်နဲ့ ဆက်ဆံဖို့ အထိ သူ့ကို ပြောဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မဘက်က အဲဒီ လောက်အထိ နားလည် ခွင့်လွှတ်ပေးပါလျက်နဲ့ အငယ်အနှောင်း ထား တာမျိုး ကိုတော့ လုံးဝ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ပါ။ ကျွန်မမှာ ချွတ်ယွင်းချက် တစ်

ခုမှ မရှိပါဘူး။ အသက် သုံးဆယ်ကျော်သာ ရှိသေးတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ခန္ဓာ ကိုယ်က ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက်လည်း ဖြစ်မနေသေးပါဘူး။ သူ့ရဲ့ သွေးသား ဆန္ဒတွေကိုလည်း လိုအပ်တာထက် ပိုပြီး ဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်တဲ့ အရွယ် ကောင်းပါ။ သူ့ကို ကျွန်မ မေးကြည့်ချင်ပေမဲ့ မေးဖို့ ပြောမထွက် ဖြစ်ခဲ့ပါ ဘူး။ မိန်းမချင်း အတူတူ ဘာများ ကွာခြား နေသလဲ ဆိုတာ ကျွန်မ သိချင်ပါတယ်။ သူ ဆန္ဒရှိတိုင်း ပြည့်ဝအောင် ကျွန်မ ဖြည့်ဆည်း ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဇနီးတစ်ယောက်ရဲ့ ဝတ္တရားတွေလည်း ကျေပွန် ခဲ့ပါတယ်။ အယု အယတွေနဲ့ ညှုတ်တု စကားလုံးတွေ မပြောဖြစ်တာကလွဲရင် ကျွန်မ အကုန် ဖြည့်ဆည်း ပေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

သူနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ မိန်းကလေးကိုလည်း မေးကြည့်ချင် ပါတယ်။ အိမ်ထောင်သည် ယောက်ျားမှန်း သိလျက်နဲ့ ဘယ်လို စိတ်ကူးနဲ့ များ ပတ်သက် မိသလဲဆိုတာ သိချင်မိတယ်။ ဒါမှ မဟုတ် သူကိုယ်တိုင်က လူပျိုလူလွတ်လို့ လိမ်ညာ ထားပါလိမ့်မယ်။ တစ်ဖက်က မိန်းကလေး ကိုလည်း မိန်းမချင်း ကိုယ်ချင်းစာ မိပါတယ်။ လင်ယောက်ျား မရှိရင် မိသားစု ရပ်တည်ဖို့ မလွယ်ကူတာ မှန်ပေမဲ့ သစ္စာမရှိတဲ့ လင်သားကို မျက်ရည်ခံထိုးပြီး မိသားစုရှေ့မှာ မားမားမတ်မတ် ရပ်ခိုင်းရလောက်တဲ့ အထိ ကျွန်မ မမိုက်မဲသေးပါဘူး။

သမီးကြီးကတော့ မိဘတွေ ရန်ဖြစ်နေတယ်လို့ သာ သိပုံရပါတယ်။ သူ့အဖေရဲ့ မျက်နှာနဲ့ ကျွန်မရဲ့ မျက်နှာကို မသိမသာကြည့်ပြီး ဘာမှ ဝင် မပြောပါဘူး။ သားငယ်က အဖေချစ်ဆိုတော့ တံခါးဝနား ရောက်နေတဲ့ သူ့အဖေရဲ့ လက်ကို အတင်း ဆွဲထားပါတယ်။

"ဖေဖေ ... ဖေဖေ ... သားလည်း လိုက်မယ်"

"ဖြန်း ..."

"ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ"

သားရဲ့ လက်ကို ပုတ်ချပြီး ဆောင့်ဆွဲ လိုက်တာကြောင့် သားလေး တော်တော် နာသွားတယ် ထင်ပါတယ်။ ကျွန်မကို ငိုမဲ့မဲ့နဲ့ ကြည့်နေပေမဲ့ မငိုရဲပါဘူး။ သားက မငိုပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ တင်းခံထားတဲ့ ကြားက မျက်ရည်တွေ ကျလာမိတယ်။ ကျွန်မ လိုချင်ခဲ့တဲ့ မိသားစု အသိုက်အမြှံလေး ပြုပျက်ခဲ့ရတဲ့ အတွက် ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ ငိုမိတာပါ။

"ကလေးကို ဘာဖြစ်လို့ ရိုက်ရတာလဲ"

"ရှင်နဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ ရှင် ထွက်သွားတော့"

"ဘာဖြစ်လို့ မဆိုင်ရမှာ လဲကွ။ ငါနဲ့ မွေးထားတဲ့ ငါ့သွေး၊ ငါ့သား။ မင်း ရိုက်စရာ မလိုဘူး"

"ဟား ... ဟား ... ကိုမင်းဦးရယ်။ ရှင်သွားမယ့်လမ်းကိုသာ မြန်မြန် ကြွပါတော့။ ကျွန်မ ရိုက်လိုက်လို့ နာသွားတာက ခဏလေးပါ။ ရှင့်ကြောင့် တစ်သက်လုံး နာကျင်သွားမှာ ကိုတော့ မစဉ်းစားမိဘူး မဟုတ်လား။ သွားစရာရှိတာ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ သွားစမ်းပါ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဝမ်းနဲ့ လွယ်မွေးခဲ့တဲ့ သားနဲ့ သမီးကို ရှင့်လို မနှိပ်စက်ပါဘူး"

"တောက် ..."

အဝတ်အစား အိတ်တွေကို ကားပေါ်တင်ပြီး ထွက်သွားတဲ့ သူ့ကို နောက်ဆုံး ကြည့်လိုက်မိခြင်း ပါပဲ။ ဘယ်တော့မှ မြင်လည်း မမြင်ချင်တော့ပါဘူး။ ဆုံလည်း မဆုံချင်တော့ပါဘူး။ မိဘနှစ်ပါးမရှိတဲ့ ကျွန်မ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ မရှိတဲ့ ကျွန်မမှာ အားကိုးစရာ မရှိတဲ့ အတွက် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မပဲ အားကိုး ရတော့မှာ ပါ။ ကျွန်မရဲ့ သမီးနဲ့ သားအတွက် ခွန်အားတွေ မွေးဖို့ လိုပါပြီ။

"ဟင့် ... ဟင့် ..."

နံရံထောင့်မှာ တိတ်တိတ်လေး ငိုနေတဲ့ သမီးကြီးရဲ့ ရှိုက်သံက ကျွန်
မရဲ့ နှလုံးသားကို ထုနှက် နေသလိုပါပဲ။

"သမီး ...။ ဘာလို့ ငိုနေရတာလဲ"

"ဖေဖေ အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားလို့ "

"ဒါများ ငိုစရာလား သမီးရယ်။ သမီးရဲ့ အဖေ ရှိနေတုန်းကရော
အိမ်ကပ်လို့ လား။ သမီးတို့ နဲ့ အတူ ရှိနေဖူးလို့ လား"

"ဖေဖေက တစ်သက်လုံး ပြန်လာတော့မှာ မှ မဟုတ်တာ"

"ပြန်မလာတော့ ဘာအရေးလဲ။ သမီးတို့ ကို မချစ်လို့ ထွက်သွားတာ
ပဲ။ လွှတ်ထား လိုက်စမ်းပါ သမီးရယ်၊ မေမေတစ် ယောက်လုံး ရှိပါ
တယ်"

"ဟုတ် ..."
